

GIẢI NHẤT QUỐC GIA CUỘC THI VIẾT THƯ QUỐC TẾ UPU LẦN THỨ 41

Của: Nguyễn Đăng Quý Minh

Lớp 10A9, Trường THPT Nhân Chính, quận Thanh Xuân, Hà Nội

Hà Nội, ngày 30 tháng 12 năm 2011

Thân gửi anh Ngô Hữu Kỳ Phong, nhà vô địch Olympic Athens 2011!

Trước hết, em - một cậu học trò bình thường - xin gửi đến anh, tâm gương về nghị lực sống phi thường, niềm mến thương và kính phục. Thưa anh, hôm nay em viết thư này trước là để bày tỏ lòng ngưỡng mộ, sau là để cảm ơn anh đã giúp em hiểu rõ hơn về ý nghĩa của Thế vận hội Olympic.

Olympic - ba tiếng ấy hẳn đã gọi cho anh nhiều kỷ niệm khó quên gắn với chiếc Huy chương Vàng trên đường chạy 50 mét. Có lẽ trong tâm trí anh, dấu ấn về Olympic vẫn còn sáng lấp lánh. Em chưa bao giờ được trải qua cảm giác của anh, vì thế, những gì em hiểu và suy nghĩ về Olympic cũng thật mơ hồ anh à!

Nói anh đừng cười em, vì trước đây, đối với em, Olympic chỉ là dịp để bố em ngồi dân mắt vào tivi, thỉnh thoảng xuyết xoa vài tiếng; để chị em say sưa ngắm mấy anh vận động viên

với cơ bắp cuồn cuộn. Còn em thì cứ thắc mắc: "Vì sao các vận động viên không trần như nhộng mà thi đấu như những lực sĩ Hy Lạp xưa?". Thật đúng là ngây ngô phải không anh?

Vậy nên bữa nọ, khi cô giáo giao cho em viết bài tiểu luận về Olympic, em chẳng biết phải làm sao, đành lên mạng hỏi ông bạn thân "Gú Gở".

Thế rồi, giữa muôn trùng thông tin của từ khóa "Olympic", em bất gặp một cái tí báo lạ: "Đường đến Huy chương Vàng Olympic của một cậu bé bị down". Em không tin vào mắt mình. Huy chương Vàng? Cậu bé bị down?

Cậu bé ấy chính là anh, anh Kỳ Phong à!

Chao ôi! Có phải cuộc sống đã quá đổi bất công với anh? Phải chăng, "muôn sự là tại trời", và con người ta sinh ra đã phải chấp nhận hai chữ "thiên mệnh?". Em hình dung, nước mắt lã chã trên gò má của anh, khi anh chứng kiến những người bạn cùng lứa được cấp sách tới trường. Và em cũng nghe thấy nhíp đập thốn thức của trái tim anh, mỗi khi nghĩ đến tương lai mờ mịt... Giận thay cái căn bệnh down ấy! Tựa như những cơn mưa, nó gặm nhấm từng chút, từng chút, nó làm lụi tắt ngọn lửa niềm tin, nó đánh cắp đi trí tuệ - món quà vô giá mà Thượng đế ban cho loài người.

Thế mà ngay bên bờ vực của sự tuyệt vọng, anh - cậu bé mang căn bệnh ác nghiệt ấy - vẫn đứng vững! Hình như cha mẹ anh đã không vô tình khi đặt cho anh cái tên Kỳ Phong - cơn gió lạ. Phong ba cuộc đời không vùi lấp được cơn gió ấy. Cơn gió ấy vẫn kiên cường thổi như muốn thách thức sự ngược

đái của Thượng đế. Và trên đường chạy Athens, nó lại thổi bùng lên một luồng sinh khí mới, luồng sinh khí mang tên Việt Nam.

Nhắm mắt lại, em mừng tượng trước mắt mình một hình bóng bé nhỏ với bước chân không vững nhưng vẫn gắng sức lao đi trên đường chạy. Đã có lúc hình bóng ấy như chao đi trước một cơn gió mạnh. Đã có lúc đôi chân bật máu, té buốt. Đã có lúc, ý chí của hình bóng ấy chợt lung lay. Đích đến xa quá, mà thân xác lại không tuân theo lý trí nữa rồi. Chẳng lẽ, sẽ gục xuống, sẽ chấp nhận rời bỏ cuộc chơi, sẽ mãi mãi không thể vượt lên số phận? Nhưng không, bóng hình nhỏ bé ấy lại vùng dậy; gió mạnh hơn, chân buốt hơn, chỉ duy con tim vẫn bùng cháy như một ngọn đuốc. Và khi ấy, con người nhỏ bé đã đốt cháy chính mình, đốt cháy đường chạy, để thắp lên ngọn lửa mà ta vẫn gọi là: Ngọn lửa Olympic!

Cả anh và em, mỗi chúng ta chỉ là hạt cát trong đại vũ trụ vô tận, nhưng cũng là một đại vũ trụ hàm chứa nhiều bí ẩn đang chờ khám phá. Và càng khám phá, ta càng thấu hiểu và vượt lên những cực hạn của bản thân. Không biết khi đặt ra khẩu hiệu: "Nhanh hơn - Cao hơn - Xa hơn", người ta có nghĩ tới điều này không? Chỉ biết rằng vô vàn những kỷ lục Olympic đã bị phá, khiến chúng ta phải tự hỏi: "Rốt cuộc, giới hạn của con người là ở đâu?". Không ai có thể trả lời được câu hỏi ấy, và Olympic tiếp tục trở thành nơi khám phá tiềm năng con người.

Anh Kỳ Phong thân mến!

Em tin rằng chiếc Huy chương Vàng Olympic không đơn thuần là cái đích mà anh hướng đến. Đối với anh, Olympic còn

là nơi nuôi dưỡng niềm tin, để vượt qua chính mình. Có lẽ chỉ nếu anh không lập nên những kỷ lục làm rung động cả thế giới như Usain Bolt? Quan trọng là anh đã xô đổ giới hạn của chính mình!

Anh hãy tưởng tượng mà xem, nếu như anh bỏ cuộc giữa chừng, nếu như anh không nỗ lực tiến về đích, thì liệu Thủ đô của Hy Lạp có nói "con gió lạ"? Liệu cái tên Kỳ Phong có xuất hiện trên bảng huy chương để anh nhận ngàoi nước mắt hát "Quốc ca Việt Nam" trên bục nhận giải? Và sẽ còn đâu nguồn cảm hứng cho bao đứa trẻ khác, như em, nuôi ước mơ trở thành nhà vô địch Olympic? Chính nhờ câu chuyện về anh mà giờ đây em đã hiểu rõ hơn về thông điệp của Olympic: Điều quan trọng nhất không phải là giành chiến thắng mà là chiến đấu hết mình.

Anh Kỳ Phong thân mến!

Từ nay tới Olympic London 2012 không còn xa nữa! Hơi ấm của ngọn đuốc thần đã lan tỏa như tiếp thêm sức mạnh cho các vận động viên. Và họ còn được tiếp thêm niềm tin bởi những người như anh - những vận động viên khuyết tật nhưng luôn nỗ lực chiến đấu cả trên đường đua và đường đời.

Và biết đâu đấy, ở một góc phố nhỏ lầy lội, một chú bé đánh giày nghèo khổ sau khi nghe câu chuyện về anh Kỳ Phong, sẽ ngước nhìn lên trời xanh mà nuôi hoài bão về một ngọn đuốc rực sáng!

Em chúc anh và cậu bé ấy sẽ luôn giữ được trong tim những hoài bão đẹp!

Một fan hâm mộ của anh

Nguyễn Đăng Quý Minh

BÀI GIẢI NHÌ QUỐC GIA

Của: Nguyễn Quỳnh Trang

Lớp 10D, Trường THPT Tú Kỳ, huyện Tú Kỳ, tỉnh Hải Dương

Nhật ký, 02 giờ 30 phút

ngày sáng ngày 15 tháng 10 năm 2011

Gửi Micheal Johnson thân mến!

Trích tác, trích tác... Con lắc đồng hồ đang cần mẫn làm việc. Chúng đếm thời gian, đếm từng khoảnh khắc trôi qua. Cậu đang ngủ, ngủ một giấc nồng mãi miết, để rồi sớm mai thức dậy lại hối hả luyện tập. Và tôi nằm đây, được cậu ưu ái đặt trong chiếc tủ kính trang trọng. Tôi biết cậu rất nâng niu tôi, nâng niu một đôi giày đã gắn bó tựa người bạn tri kỷ với cậu suốt bao năm qua.

Trời đã vào đêm, không gian tĩnh mịch, có lẽ đây chính là thời khắc thích hợp để tôi giải bày những suy nghĩ, những cảm kích tự đáy lòng mình dành cho cậu.

Micheal ngủ say thật đấy! Phải thôi, bởi trong giấc ngủ ngắn ngủi này, cậu mới có cơ hội đặt tạm thời Thế vận hội Olympic sắp tới sang một bên, thoát khỏi những vất vả khổ luyện. gương mặt cậu, nếu ban ngày vì cố luyện mà trở nên nghiêm túc, trichi lực, thì ngay lúc này đây, nó như trở về với

tuổi thơ, vô cùng hồn nhiên, trong sáng. Tôi ngỡ khuôn mặt ấy là khuôn mặt của Micheal hồi nhỏ!

Thời gian đúng là chẳng biết đợi chờ. Mới ngày nào, cậu còn là một Micheal bé xíu thế mà lúc này đây cậu đã khôn lớn, trưởng thành. Micheal của tôi bây giờ đã là một tuyển thủ quốc gia, một tài năng xuất sắc của thể thao nước nhà. Cậu là niềm tự hào, hãnh diện của tôi, của gia đình, của Tổ quốc, của mọi người.

Cái khoảng thời gian một năm tưởng chừng chỉ lướt qua một cách quá vội vã. Lại một kỳ Olympic nữa, cũng lại một lần cậu đốt cháy giấc mơ thành hiện thực. Sắp rồi, sắp đến rồi, chỉ chóng vánh bấy, tâm thánng nữa, thời khắc đó cậu sẽ chinh phục thêm một lần đỉnh cao thể thao của đời mình. Tôi biết cậu luôn khao khát hoàn thành mục tiêu. Ngày nào cũng vậy, ngày nào cậu cũng miệt mài dầy từ 6 rưỡi sáng và kết thúc ngày vào 1 giờ sáng hôm sau. Một năm có 52 ngày chủ nhật, 40 ngày lễ hội và kỳ nghỉ, 1 ngày sinh nhật, nhưng trong số đó chẳng có ngày nào là ngày nghỉ của cậu. Chúng ta đã đồng hành với nhau trong suốt cuộc mài miết tập luyện không ngừng nghỉ. Và cậu chưa bao giờ phàn nàn về điều đó. Cậu luôn đều đặn tập luyện quá chỉ tiêu yêu cầu của vận động viên, kể cả nắng lẫn mưa. Cậu chấp hành chế độ ăn uống, ngủ nghỉ một cách vô cùng nghiêm túc. Lúc nào khẩu hiệu "Tổ chất 1%, chăm chỉ 99%" cũng được treo trước đầu giường cậu. Tôi biết cậu đang cố gắng hơn bao giờ hết, cậu đang gần sức để dùng chính đôi chân của mình gặt hái thành công. Có lẽ với cậu, chỉ có hai từ "nỗ lực", mà sự nỗ lực ấy chính là niềm

vui của cuộc đời. Đó thực sự là một tinh thần thi đấu cao thượng, một sự vươn lên mãnh liệt của khát khao và ý chí. Tôi ngưỡng mộ điều ấy biết mấy! Chúng ta đã cùng nhau chạy đua với guồng máy thời gian, mỗi ngày là 7 tiếng luyện tập, với con đường hàng trăm ki-lô-mét, và chỉ có giây lát nghỉ ngơi. Hằng đêm, khi hết thấy mọi người đều đã đi ngủ, thì còn lại mình tôi với cậu lặng lẽ chạy trên con đường dài. Trái tim nhiệt huyết của cậu nóng bừng, mồ hôi cậu vã ra thấm khắp người tôi. Nhưng tôi không thấy mệt mỏi, trái lại tôi còn thấy ngọt, vị ngọt của thành công sắp đến. Tôi sẽ bảo vệ cho đôi bàn chân của cậu, nâng bước nó và cùng cậu đi tới một tương lai rạng ngời.

Micheal biết không, có đôi lúc tôi tự hỏi: "Thế vận hội Olympic là gì mà người ta có thể vì nó, dâng hiến tình yêu, sẵn sàng dóc hết thân mình". Nhưng giờ đây, chứng kiến sự nỗ lực của cậu, tôi đã hiểu. Thế vận hội Olympic tựa như một ngôi sao, rực lửa sức sống. Và ngôi sao ấy chính là đỉnh cao của sự xuất sắc cá nhân, của một tinh thần chiến đấu đến cùng, của một nhân cách thi đấu cao thượng, của một sự giao lưu văn hóa quốc tế và của một tinh thần đoàn kết, hữu nghị, không phân biệt đối xử. Chính vì thế mà bất cứ ai khi đặt chân tới đấu trường này, muốn dành lấy vòng nguyệt quế, đòi hỏi phải phấn đấu hết mình. Cuộc thi như một cách vô hình đã trở thành động lực giúp con người tự nỗ lực để hoàn thiện mình về tài năng cũng như nhân cách. Chung lại, Thế vận hội đã góp một phần lớn xây dựng lên thế giới hòa bình, hữu nghị, tốt đẹp. Có lẽ sân thi đấu Olympic rất có ý nghĩa với

cuộc đời mỗi vận động viên. Còn riêng tôi, tôi cảm ơn nó vì nhớ nó mà tôi có một Micheal tương tự thành.

Micheal à, tôi rất mong chờ ngày thế vận hội bắt đầu. Ngày ấy sẽ thực sự ý nghĩa với tôi, vì đó chính là thời khắc mà tôi được nhìn thấy cậu thực hiện ước mơ ấp ủ bấy lâu. Tôi tin rằng với bao nhiêu công sức vất vả, khổ luyện, bao nhiêu thời gian cậu bỏ ra, cậu sẽ lại dành chiến thắng, chiến thắng ngày một đỉnh cao hơn. Và trước hết đó là sự chiến thắng chính mình. Được tham dự Olympic là điều còn trên cả tuyệt vời. Bất kỳ một vận động viên nào, khi đặt chân tới đấu trường thể thao tâm cỡ Olympic đều xứng đáng trở thành những anh hùng nhận lãnh vòng nguyệt quế. Bởi cái giá phải trả để đến được đây là vô cùng khó khăn, họ và chúng ta đã phải nỗ lực, vượt qua chính mình, gạt đi bao ham muốn đời thường, hy sinh cho ngành Thể thao. Để rồi sự cống hiến ấy được đổi lại bằng một ý chí ngàn vàng, một tài năng xuất sắc.

Thế nhưng, ý chí ngàn vàng ấy vẫn còn phải thử thách. Sân thi đấu Luân Đôn có lẽ sẽ choáng ngợp ngoài sức tưởng tượng. Nó hào nhoáng, bề thế và đông nghịt người hâm mộ từ muôn phương trên thế giới. Điều đó sẽ kéo theo một áp lực vô cùng lớn cho mỗi vận động viên. Ai cũng có thể bị lấn át và đẩy lùi bởi sức ép ấy! Nhưng vẫn lại như năm nào, Micheal không phải lo lắng gì cả. Hãy thể hiện thật xuất sắc vốn kỹ thuật thuần nhuyễn, một tinh thần và ý chí vững vàng mà cậu đã rèn luyện trong suốt thời gian qua. Đằng sau cậu sẽ luôn là một bộ máy những huấn luyện viên, tình nguyện viên, sẵn sàng tiếp sức và tin tưởng cậu. Vững lòng và chiến thắng,

Michael nhé! Dù thắng, dù thua, điều quan trọng là ta đã được gặp mặt, giao lưu với những anh hùng thực thụ những con người chiến thắng chính mình!...

Thật cảm ơn Thế vận hội Olympic đã ra đời, như lửa thử vàng, cuộc thi thể thao này đã tôi luyện lên biết bao con người xuất sắc cả về tài năng lẫn phẩm cách.

Và cảm ơn Thế vận hội vì đã cho đời giày này hiệu được: Trong cuộc sống, điều quan trọng không nằm ở kết cục thắng, thua mà cốt yếu là cả quá trình phấn đấu rèn luyện tới đích, cũng giống như hạnh phúc không phải là đích đến mà là cả một cuộc hành trình!

Ngủ đi Michael Johnson, để sớm mai thức dậy, chúng ta lại tiếp tục cuộc hành trình chiến đấu hết sức mình. Giường mấy giờ gian đã vẫn hết công suất, nào, chúng ta hãy chạy đua với mặt trời... 1... 2... 3... xuất phát!

Bạn đồng hành yêu quý!

Giày

BÀI GIẢI NHÌ QUỐC GIẢI

Của: Dương Mỹ Anh

Lớp 9A4, Trường THCS Hồng Bàng, quận Hồng Bàng, TP. Hải Phòng

Hải Phòng, ngày 02 tháng 01 năm 2012

Cô Louise Sauvage thân yêu!

Đã hai năm trôi qua rồi kể từ ngày người anh trai thân yêu của cháu bị liệt cả hai chân sau một vụ tai nạn... Đói chân ấy đã làm anh đau đớn không chỉ về thể xác mà còn làm tinh thần anh ngày một suy sụp. Anh tin rằng sự nghiệp thể thao vừa mới nhen của mình đã vội tắt ngấm. Nhưng cô ạ, cháu biết niềm đam mê thể thao cháy bỏng vẫn rực sáng trong tim anh cháu. Trong những giấc mơ của mình, anh thường khóc khi mong ước trở thành vận động viên điền kinh đã xa dần. Thương anh, cháu lên mạng tìm tất cả thông tin về các nhân vật thể thao nổi tiếng. Có một vận động viên "đặc biệt" đã làm thức tỉnh anh cháu. Và thưa cô... không ai khác, người đó chính là "nữ anh hùng" Louise Sauvage.

Tìm hiểu về cô, cháu và anh trai mình không những khám phục, ngạc nhiên mà còn cảm thấy hổ thẹn nữa. Những Huy chương Vàng, Huy chương Bạc, những danh hiệu cao quý mà cô được nhận tại Olympic Atlanta năm 1996, tại Sydney

Games năm 2000... khiến mọi người đều nể phục. Nhưng cháu thực sự bàng hoàng khi cháu hiểu rõ nghĩa của hai từ "đặc biệt" - Hóa ra cô cũng giống như anh cháu, cũng mất đi đôi chân vàng ngọc. Thế nhưng, ý chí của cô không cho phép cô gục ngã, không chấp nhận số phận đã an bài. Càng tìm hiểu, cháu lại càng thấy kính mến cô hơn. Cháu là một con người lành lặn, ấy vậy mà luôn nhưt nhất, yếu đuối, mới gặp chút khó khăn đã rơi vào tuyệt vọng, vội vàng từ bỏ mọi khát khao. Cháu kém cỏi quá phải không cô? Có ơ, nhờ cô, cháu đã thức dậy những niềm tin, nghị lực trong cháu. Cháu đã kịp thay đổi bản thân và cùng anh trai mình vượt qua nỗi đau.

Cô Louise à! Cháu chắc chắn rằng nghị lực phi thường của cô chính là sức mạnh giúp cô giành được những chiến thắng vang dội. Cháu vẫn tin rằng cô tham gia và tỏa sáng tại Olympic không chỉ để vượt lên chính mình mà còn đem ánh sáng của niềm tin hy vọng đến những người như anh em cháu.

Cô ơ, nếu cho cháu được chọn một vận động viên lý tưởng cho tinh thần Olympic, cháu sẽ không một giây ngập ngừng viết tên Louise Sauvage. Còn ai có thể kết hợp một cách hài hòa giữa các tố chất của cơ thể, ý chí, tinh thần và thể lực đúng như triết lý của Olympic giống cô? Còn ai có thể gửi thông điệp của Olympic một cách đầy ý nghĩa như cô? Có đã cho cả thế giới hiểu được: "Điều quan trọng nhất trong các kỳ Thế vận hội không phải là việc giành chiến thắng mà là chiến đấu hết mình". Và còn ai mang hy vọng về một thế giới hòa bình, hữu nghị, không phân biệt đối xử giữa người với người một cách cao đẹp như cô?

Cô à, cháu đã mơ, một giấc mơ thật đẹp. Cháu thấy cô cười rạng rỡ, rước cây đuốc huyền thoại từ thành phố Olympic của Hy Lạp về thủ đô Luân Đôn của xứ sở sương mù. Cô bay lơ lửng cùng cây đuốc rực cháy, cháy hết mình như gửi lời thề của các vận động viên hòa vào cùng trời đất. Ôi kỳ diệu làm sao, bầy chim bồ câu tung cánh chính là đôi chân của cô, lá cờ Olympic chấp thành đôi cánh đưa cô vút lên cao. Cháu sung sướng đến trào nước mắt khi nhận ra cô là hiện thân của Olympic - một Thế vận hội giàu chất nhân văn, hữu nghị, nơi những ước mơ của con người tỏa sáng, nơi vẻ đẹp của con người được tôn vinh. Có cô tham gia Thế vận hội, Olympic dường như có ý nghĩa hơn. Lá cờ năm vòng tròn lồng vào nhau biểu trưng cho Thế vận hội đường như đầm thắm hơn, tình đoàn kết giữa các quốc gia năm châu như thắt chặt hơn. Không nghi ngờ gì nữa, cô có tham gia Thế vận hội, nhân loại sẽ được chiêm ngưỡng sức mạnh của con người nhất là sức mạnh của ý chí và niềm tin.

Cô Louise kính mến, cháu mong anh cháu sẽ lấy cô làm tấm gương để phấn đấu trở thành một vận động viên chân chính. Cháu mong anh cháu sẽ vượt lên chính mình để có thể tham dự Thế vận hội Olympic rất ý nghĩa này. Cháu và anh trai cảm ơn cô nhiều lắm! Cảm ơn nữ vận động viên "đặc biệt" Louise Sauvage đến từ đất nước Ô-xtrây-li-a xinh đẹp!

Trong kỳ Thế vận hội Sydney 2000, cô đã nói một câu mà chắc cháu không bao giờ quên được: "Đây đúng là một thử thách, tôi cảm nhận được tiếng gió chạm vào lời những cổ động viên, hơi thở của đám đông, họ đã động viên, cổ vũ để

tôi tiến đến chiếc Huy chương Vàng". Châu rất mong ngọn lửa được Olympic sẽ mãi rực cháy, mãi sưởi ấm cho mọi người để thấp sáng những ước mơ và gắn kết bạn bè khắp năm châu.

Cô thân yêu! Cho phép cháu gọi cô trêu mếu như thế bởi đối với cháu, cô đã trở thành người thân tự lúc nào. Cô ơi, cháu bật mí với cô một điều nhé, cháu biết cả địa chỉ mail của cô đây (cô đã thấy lòng ngưỡng mộ của cháu đối với cô chưa?) nhưng cháu quyết định không gửi những dòng chữ in, đẹp chuẩn mực nhưng thiếu cá tính ấy cho cô. Cháu muốn tự tay cầm bút viết những dòng chữ thắm đẫm tình cảm của mình lên trang giấy. Cháu đã chọn một con tem đầy ý nghĩa con tem in hình một bàn tay nâng cánh chim bồ câu trắng giữa nền trời tím màu tím. Cháu cứ thắm nghĩ bàn tay ấy là của cô đấy. Cô không chỉ nâng cánh cho giấc mơ hòa bình mà cô còn gửi đến một thông điệp cho tất cả mọi người: Hãy trao cho nhau những lời từ trái tim. Hãy gửi những cánh thư yêu thương đi khắp năm châu. Và Bưu chính là sứ giả đem những lời từ trái tim đến người mình yêu thương. Thế thao không biên giới. Olympic không biên giới và sứ mệnh của Bưu chính cũng như vậy, cô nhỉ?

Thôi, thư đã dài, cháu xin dừng bút. Cháu chỉ biết cảm ơn cô và mong cô sẽ ngày càng tỏa sáng để anh em cháu noi theo.

Cô bé với ước mơ cháy bỏng

Dương Mỹ Oanh

ĐẠI GIẢI NHÌ QUỐC GIA

Của: Phạm Tuấn Dũng

Lớp 5A, Trường Tiểu học Bình Minh, TP. Hải Dương, tỉnh Hải Dương

Hải Dương, ngày 20 tháng 3 năm 2012

Anh Usain Bolt yêu quý!

Chắc anh ngạc nhiên lắm khi nhận được bức thư từ một địa chỉ lạ hoặc này phải không ạ? Em xin giới thiệu em là Phạm Tuấn Dũng, lớp 5A, Trường Tiểu học Bình Minh, thành phố Hải Dương - một thành phố nhỏ trên dải đất Việt Nam hình chữ S tươi đẹp, nơi có Vịnh Hạ Long vừa được vinh danh là một trong bảy kỳ quan mới của thế giới! Mặc dù cách xa anh hơn nửa vòng quay Trái đất nhưng em hy vọng lá thư này nhờ ngành Bưu chính sẽ bay qua thật nhanh đại dương, xóm làng, những cánh rừng để gửi trọn tình cảm yêu quý, ngưỡng mộ của em tới anh và niềm mong mỏi về Thế vận hội Olympic hè 2012 sôi động sắp diễn ra tại Luân Đôn!

Anh Usain Bolt à!

Kể từ mùa hè 2008 đến nay đã gần bốn năm trôi qua vậy mà ấn tượng về những trận thể thao đầy kịch tính được dõi theo qua màn ảnh nhỏ trong Thế vận hội Olympic với em như

mới ngày hôm qua. Khi đó em còn là một cậu bé 7 tuổi. Ban đầu em ngồi xem tivi cùng ba - như một thói quen. Sau đó là cảm giác hồi hộp, hao hức rồi say sưa với những trận bóng đá, bóng chuyền sôi nổi. Đặc biệt, em ấn tượng với sải chân khỏe khoắn của anh - một vận động viên điền kinh da màu trên đường đua tốc độ. Thành tích của anh: Chạy 100m với 9,58 giây; 200m với 19,19 giây, chạy đồng đội 4x100m tiếp sức trong 37,10 giây là giấc mơ có thật làm rạng danh đất nước Gia-mai-ca xinh đẹp. Người ta ví anh là "tia chớp" còn em coi anh là thần tượng! Ở lớp các bạn gọi em là "Rùa Già Tiên Sinh" vì em vốn chậm chạp nặng nề. Em ước chi có một tầm vóc cao lớn, vạm vỡ, nhanh nhẹn và tỏa sáng như anh.

Em chỉ ước thầm thế thôi mà ba biết, anh Bolt ạ. Ba kể cho em nghe về niềm đam mê thể thao và khát vọng chinh phục đỉnh cao anh áp ủ từ thời thơ bé; về con đường vinh quang không trải thảm mà anh từng bước lên bằng sự khổ luyện, miệt mài. Em cứ hình dung, những ngày mưa giá, rét buốt hay nắng nôi đổ lửa, anh vẫn không rời đường đua. Chính anh cho em bài học "Trên con đường vươn tới thành công không bao giờ có bước chân của kẻ lùi biếng".

Và cũng chính anh thổi bùng lên ước mơ được trở thành "Tia chớp" của một cậu bé 7 tuổi phép pháp vốn được nâng niu chiều chuộng... Cậu ta trốn ba trốn mẹ chân đất chạy bộ hàng giờ trên con đê ngoại thành sau giờ tan học. Buồn cười lắm! Cậu ta bắt chước các ngôi sao tốc độ khuỵu gối cúi người về phía trước, mắt nhìn thẳng khi xuất phát, vung tay, uốn ngược mắt môi, mồm lợi khi về đích. Đến tận khi cậu ta

phát sốt vì cái mảnh chai đâm vào gan bàn chân, ba mẹ mới phát hiện ra. Tưởng rằng ba sẽ la hét, mắng mỏ nhưng ông lại ân-cần, dịu dàng dạy cậu cách tập luyện chạy bộ một cách an toàn, khoa học. Ánh mắt ông lại say sưa như những lúc hai cha con ngồi bình luận thể thao vậy... Cậu bé đó chính là em đấy. Ba nói rằng em chỉ có thể chạy bộ để rèn luyện sức khỏe thì chú không trở thành vận động viên như anh được bởi chúng đầu khớp của em từ nhỏ. Nhưng em không thất vọng vì được ba động viên, cùng em chạy bộ mỗi buổi sáng, ba còn kể cho em nghe những câu chuyện thể thao thú vị. Ba em thật tuyệt vời phải không anh?

Anh Usain Bolt yêu quý!

Bốn năm trôi qua, cậu bé 7 tuổi ngày nào đã sắp trở thành một chàng trai! Biệt danh thân mật "Rùa Già Tiên Sinh" vẫn còn nhưng em thì thay đổi rất nhiều: Nhanh nhẹn hơn và khỏe mạnh hơn. Nhờ anh đấy! Soi vào tấm gương của anh, em đã chăm chỉ luyện tập thể dục, thể thao. Không thể trở thành một vận động viên điền kinh được cả thế giới biết đến và vinh danh là "Ông hoàng tốc độ" như anh nhưng hình ảnh của anh đã thôi thúc em rất nhiều trong học tập và rèn luyện. Mỗi đường chạy mà anh chính phục nhắc em nghĩ đến con đường học vấn rộng mở đời em phải nỗ lực hết sức mình. Đã có những lúc em nản lòng trước một bài Toán, ngại ngần trước một bài Văn nhưng hình ảnh của anh luôn sáng ngời phía trước thôi thúc em tiếp tục cố gắng. "Điều quan trọng nhất trong cuộc sống không phải là sự thắng lợi mà là sự nỗ lực. Điều cơ bản nhất không phải là giành chiến thắng mà là bạn

đã hết mình". Đây cũng là thông điệp mà Olympic luôn nêu cao tại các kỳ Thế vận hội đúng không anh?

Anh Usain Bolt à!

Giờ này, chắc anh vẫn đang miệt mài luyện tập để lập nên những kỷ lục mới tại Olympic hè 2012. Em ở phương trời rất xa xôi này luôn theo dõi anh, dõi theo các kỳ Thế vận hội - nơi tất cả mọi người, không phân biệt chủng tộc, giới tính được thỏa sức thể hiện tài năng và sức mạnh của mình, nơi thật chặt hơn nữa tình đoàn kết hữu nghị giữa các quốc gia, châu lục trên toàn thế giới! Em chúc anh vượt qua được chính mình, mãi là niềm tự hào cho đất nước, quê hương, chúc ngọn lửa Olympic cháy sáng, thắp lên niềm đam mê thể thao cho hàng triệu bạn nhỏ trên khắp hành tinh này. Rất có thể trong tương lai không xa Olympic sẽ được tổ chức tại Việt Nam. Lúc đó em sẽ được đón anh trên mảnh đất Việt Nam tươi đẹp và hiếu khách.

Chúng em luôn hân hoan chào đón anh, chào đón Olympic!
Gửi tới anh ngàn lời cổ vũ và những tình cảm yêu mến nhất!

Rùa Già Tiên Sinh - Phạm Triền Dũng

GÀI GIẢI BÀ QUỐC GIA

Của: Vũ Hà Minh Thanh

Lớp 10C1, Trường THPT chuyên Lê Quý Đôn, quận Sơn Trà, TP. Đà Nẵng

Đà Nẵng, ngày 17 tháng 01 năm 2012

Gửi cô Natalie Du Toit - Một người con của Nam Phi

Chưa bao giờ, và ngỡ như không bao giờ em lại có thể viết những dòng này cho một người chưa bao giờ, và cũng ngỡ như không bao giờ em có thể quen biết như cô.

Hắn cô đang tự hỏi vì sao em lại tìm đến cô? Người ta biết đến Natalie Du Toit ở đường đua xanh, em cũng vậy. Nhắc đến bơi lội, chắc là giờ đây một nụ cười đang trên môi cô hé nở. Nếu cô chỉ là một vận động viên bình thường, em cũng gì sẽ mãi chỉ là một người bình thường mang thái độ không gì biến chuyển trước môn thể thao dưới nước ấy. Tên tuổi cô thật sự trở nên nổi bật khi bộ sưu tập huy chương và những cuộc thi quy mô cô tham dự cứ nhiều thêm. Năm Huy chương Vàng tại kỳ Paragames - Thế vận hội dành cho người khuyết tật - năm 2004 mang tên Natalie Du Toit quả thực chói sáng ngợp. Thành tích ấn tượng ấy khiến em không khỏi tò mò. Và những tấm huy chương đủ cả ba loại tại Đại hội thể thao khối thịnh vượng chung 2002 và 2006, cũng như Đại hội thể thao

A - Phi rồi cả Đại hội thể thao toàn Phi 2003 càng làm sự ngưỡng mộ trong em cứ lớn dần.

Sự kính phục của em không chỉ là sự ái mộ đơn thuần của một đứa trẻ đối với thần tượng. Có biết không, môn thể thao áp ủ những đam mê, nuôi dưỡng trong cô bao niềm tin và khao khát đối với hàng triệu con người là tuyết rơi, hay là cả một phần cuộc sống; nhưng với em nó chẳng khác nào một cánh cửa dẫn về những kỷ ức muốn rũ sạch mà lại không thể. Bạn bè cười đùa, người lớn thắc mắc vì sao em chẳng bao giờ chịu tập bơi hay chơi thể thao dưới nước - một điều rất bình thường và phổ biến. Hỏi, em lác đầu. Rủ rê, em từ chối. Đùa giỡn, em gạt đi ngay. Thế có gọi là có chấp? Hẳn mọi người đều nghĩ vậy, khi họ không biết những mảnh tối trong quá khứ của em.

Em cũng chỉ là một đứa con nít, tuổi lên bảy vẫn ham chơi như bạn bè đồng trang lứa. Thế nhưng chỉ một chuyến đi chơi sông hồ đã khiến em thay đổi. Một cái trượt chân cũng đủ sa xuống nước. Lúc đó lần đầu hiểu cảm giác nước xiết bao vậy, tưởng rằng mạng sống cũng khó nín giữ. Khi tỉnh dậy, choáng váng chưa hết thì đã hay tin người chị ruột yêu quý đã không còn cạnh bên em nữa. Chị đã cứu, đã đổi mạng cho em. Những ngày ấy, dường như cứ mở mắt em chỉ thấy dòng nước ướt nhòa, lẫn lộn chẳng hay đó là nước mát hay dòng chảy của ký ức trở vấy bao bọc. Nỗi buồn chất chồng lớn thành ám ảnh. Cứ mãi suy nghĩ rồi trở thành niềm sợ hãi. Em không thể thoải mái chơi đùa với nước được nữa; một phần vì những hình ảnh ngày trước ấy cứ chực hiện lên mòn một, một phần

vốn bấy lâu đã sẵn xấu hổ về dáng vóc quá nhỏ bé. Và chỉ có thể trốn tránh...

Thời gian chỉ có thể đan dài mảnh lụa mong nhớ em dành cho người chị em từng được hét mực yêu thương. Từng căm ghét, em đã có nhiều khi rất ghét bơi lội. Thà như lúc đó chị em đừng biết bơi, hãy cứ để dòng nước ấy mang em đi, thì giờ đây bản thân này không phải gặm nhấm nỗi đau đớn mắt đi người mình dành trọn thương yêu nhất. Nếu như không có một ngày tình cờ của năm 2008, khi bài báo về nữ vận động viên mắt một bên chân nhưng đạt đủ điều kiện để tham gia Thế vận hội Olympic tại Bắc Kinh xuất hiện, khiến đôi mắt này không thể ngó lơ, thì hẳn bây giờ không có lá thư này có Natalie ạ. Vậy tại sao đến thời khắc này em mới thực sự cảm bứt? Bởi em đã suy nghĩ, một thời gian dài, tự chống lại cái có chấp trong chính mình. Em cảm ơn cô. Trong khi em mãi ngập lặn trong mặc cảm về dáng hình nhỏ bé của mình, rồi sợ sệt thể thao; thì cô, vượt qua cả nỗi tủi hổ còn lớn hơn nhiều lần - thân hình không lành lặn - để thỏa niềm mơ ước và đam mê của mình. Em chỉ biết chơi trốn tìm với ký ức, né tránh những mảnh vỡ đau cắt lòng, dù vẫn cứ muốn kiếm tìm con đường giải thoát; trong khi cô, không ngừng luyện tập để chạm tay đến những tầm huy chương cao quý, dùng cảm gạt bỏ hoài niệm day dứt về tai nạn của quá khứ, lập lên kỳ tích tuyệt vời - vận động viên khuyết tật nữ đầu tiên đủ chuẩn tham dự một kỳ Olympic, tranh tài cùng bao vận động viên với thân hình lành lặn và được rèn luyện chuyên nghiệp. Nhìn lại mình, em nhận ra bản thân này đã sai...

"Tôi luôn có một giấc mơ là được tham dự Thế vận hội. Ngay cả khi tôi mất chân trái, giấc mơ đó vẫn không thay đổi. Mọi thứ trên đời có thể trở thành hiện thực nếu bạn có niềm tin". Niềm tin - lời của cô khiến em giật mình. Như một chú Thỏ đã bị tóm dăng tai, những lời những chữ ấy như bao chiếc kim châm, khiến em không khỏi bàng hoàng và xúc động. Đã bao giờ em tin rằng mình có thể thời đau buồn và góp nhặt được đủ sự tự tin đâu. Vậy ra lâu nay em chỉ tự nhốt mình giữa bức tường u tối vô hình mang tên tự ti của tiêu cực... Nhưng, phá vỡ chúng và tìm lối ra từ bây giờ đâu phải là quá muộn, cô nhi.

Một kỳ Thế vận hội nữa sắp diễn ra nơi xứ sở sương mù. Em không phải là vận động viên tham gia, và cũng không cần tâm huy chương nào cả. Chính Natalie Du Toit đã tặng em một tấm vé bước vào kỳ Olympic đặc biệt nhất - là Thế vận hội của Ý chí và niềm tin trong mỗi con người. "Không có gì hổ thẹn khi bạn không vươn đến được những vì sao, nhưng thật hổ thẹn khi không có những vì sao để bạn vươn tới". Em sẽ luôn giữ gìn những vì sao hy vọng cô đã giúp em tìm kiếm.

Cảm ơn và xin chào cô.

Vũ Hà Minh Thanh

BÀI GIẢI BÀN QUỐC GIA

Của: Trần Hà My

Lớp 9A9, Trường THCS Thành Công, quận Ba Đình, Hà Nội

Một mùa xuân Hà Nội, ngày 16/02/2012

Cô Louise Sauvage - nữ vận động viên xuất sắc nhất thế giới, người châu vô cùng ngưỡng mộ - kính mến!

Cháu đang sống trong lứa tuổi đẹp nhất của đời người với những niềm vui ngọt ngào như kẹo sữa, trong vòng tay nâng niu ấm áp của cha mẹ và sự yêu quý của bạn bè. Cháu sống trong lòng thành phố Hà Nội - quê hương cháu, nơi mùa xuân đang lan tỏa, nơi những con đường trong veo nắng thủy tinh... Nhưng nhiều khi cháu không khỏi chạnh lòng đau xót khi nghĩ đến đôi chân tàn tật mãi mãi không thể bước đi của mình...

Cô Louise Sauvage ạ, cháu đang viết những lời chân thành từ sâu thẳm trái tim cho cô - người châu ngưỡng mộ và khâm phục. Chắc cô sẽ tự hỏi sao một con nhóc ở một đất nước nhỏ bé xa xôi lại gửi được cho cô bức thư này. Thưa cô yêu quý: cháu vô cùng hâm mộ cô! Mỗi lần nghĩ đến đôi chân của mình và cảm thấy tuyệt vọng, hình ảnh cô - một nữ vận động viên tật nguyền với nghị lực thép và ý chí kiên cường lại

hiện lên trong cháu, thức tỉnh cháu và thúc giục cháu nhìn về phía trước. Vậy nên dù cô xa lạ với cháu, cháu vẫn cảm thấy có thân thiết vô cùng! Lý do thứ hai, rất quan trọng, chính là sự kỳ diệu của Bưu chính Viễn thông. Nhờ Bưu chính Viễn thông mà lá thư này của cháu đến được tay cô, qua hàng vạn dặm cách trở. Cũng nhờ thế mà cháu được biết về thế giới, về những điều mới lạ và những miền đất xa xôi. Và món quà tuyệt vời nhất mà Bưu chính Viễn thông mang lại cho cháu chính là được biết đến cô - ngọn lửa hy vọng trong lòng cháu. Cảm ơn Bưu chính Viễn thông đã xóa nhòa mọi khoảng cách về không gian, thời gian, xóa bỏ mọi giới hạn về dân tộc, màu da, sự giàu nghèo, đưa con người đến gần nhau hơn!

Cô biết không, lần đầu tìm hiểu về cô, cháu đã thán phục, kính nể, xúc động biết bao, và cũng vô cùng xấu hổ về bản thân mình. Cô là một vận động viên chuyên nghiệp, chiến thắng trong vô số cuộc thi lớn của thế giới như Olympic Atlanta năm 1996 hay Sydney Olympic Games năm 2002... với đôi chân tàn tật trên chiếc xe lăn. Quả thật, không thể tin rằng một người bị liệt nửa thân như cô có thể làm nên bằng thành tích chói lọi như thế. Cô đã phải trải qua hơn hai mươi cuộc phẫu thuật, rồi cả "quãng thời gian đen tối nhất cuộc đời", khi cô phải trị liệu nẹp xương sống. Vậy mà cô vẫn giữ ý chí phi thường, tập luyện thể thao để đạt được thành công ngày hôm nay. Khi thấy cô trên báo chí, truyền hình với gương mặt tươi sáng và nụ cười rạng rỡ, cháu nhận ra: cháu cũng là một người tàn tật như cô. Nhưng cháu lại không đấu tranh vì ước mơ của mình, đã tuyệt vọng, nhụt chí để nó dần vụt khỏi tầm tay. Cô Louise yêu quý ơi, giờ cháu sẽ không

cam chịu để đôi chân tật nguyên đóng sập cánh cửa hy vọng của cháu, bởi cô đã đánh thức niềm tin, nghị lực mà cháu đã bỏ quên suốt bao năm qua. Cháu nhất định sẽ nắm lấy một cơ hội để một ngày được tỏa sáng như cô!

Thư cô Louise, cháu nghĩ rằng, thành công của cô hôm nay là nhờ rất nhiều yếu tố: gia đình, xã hội... nhờ sự quyết tâm kiên cường của chính cô, nhưng một phần rất quan trọng chính là nhờ Olympic - bàn đạp đến thành công của cô. Với những người như cô và cháu, Thế vận hội là ngọn lửa thắp sáng cái thế giới tưởng chừng đầy tăm tối của chúng ta, giúp ta hết tự ti, mặc cảm với mọi người, khơi lên niềm tin rực cháy trong ta. Thế vận hội là chiếc chìa khóa đợi ta nắm lấy để mở tung cánh cửa kim hãm tâm hồn ta, để ta đắm mình trong ánh nắng ban mai của niềm tin và hy vọng...

Trước kia, cháu chìm trong nỗi buồn của riêng mình, chẳng quan tâm đến những gì đang diễn ra xung quanh, chẳng biết rằng ngoài kia còn có bao nhiêu người bất hạnh hơn mình, nhưng họ vẫn cố nghị lực và tin tưởng vào tương lai tươi sáng. Nhưng khi biết cô Louise - người phụ nữ tật nguyên mà mạnh mẽ, trải qua bao gian khó để tỏa sáng tại Thế vận hội, cháu nhận ra rằng Thế vận hội còn thúc đẩy tình yêu thể thao trong ta, rèn cho ta nhân cách tốt đẹp hơn. Không những vậy, nó còn được tạo ra để góp phần xây dựng một thế giới hòa bình. Điều đó được thể hiện qua biểu tượng Olympic: năm vòng tròn lồng vào nhau, mỗi vòng tròn một màu thể hiện sự đoàn kết giữa các châu lục và sự gặp gỡ giữa các vận động viên trên toàn thế giới. Đó thật là mục đích cao cả phải không cô? Và nhờ thông điệp Olympic: "Điều quan

trung nhất trong cuộc sống không phải thắng lợi mà là cố gắng nỗ lực và điều cơ bản nhất không phải giành chiến thắng mà là chiến đấu hết mình!", mà cháu đã cố quyết tâm, chăm chỉ tập luyện thể thao, sống lạc quan vui vẻ. Cháu đã hiểu chúng ta không nhất thiết phải chiến thắng, bởi ta thi đấu vì tình yêu, niềm đam mê của ta với thể thao. Chúng ta chỉ cần cố gắng tiến về phía trước, vì ta cố chiến thắng lớn lao hơn cả: chiến thắng chính bản thân mình! Như thế, ta đã chứng tỏ rằng ta có đủ tố chất cơ thể, ý chí, tình thân, rằng ta mạnh mẽ, rằng ta có thể thay đổi số phận, rằng cuộc sống do chính ta tạo dựng nên. Bằng chứng chính là cô, tỏa sáng rực rỡ với đôi chân tật nguyền trên chiếc xe lăn.

Tháng bảy tới, ngọn đuốc Olympic sẽ lại một lần nữa được thắp lên, cũng lúc đó sẽ khơi lên ngọn lửa trong tim cô, tim cháu, trong tim con người khắp năm châu. Đó là ngọn lửa của niềm tin, của nhiệt huyết, của tình yêu với thể thao không biên giới, là ngọn lửa thắp lòng quyết tâm và sự nghị lực con người.

Cháu ngồi đây, nhìn ra cửa sổ, nơi bầu trời xanh rực rỡ ấm nồng nắng xuân. Nhìn từng cánh chim chao liệng dưới ánh dương ngọt ngào, cháu thả hồn theo ước mơ lớn của mình: mơ một ngày được chạm tới vịnh quang, ước một ngày được đắm mình trong thành công mãn nguyện, mơ một ngày được đứng trước cô và tự hào cất tiếng: "*Cháu đã chiến thắng chính bản thân mình!*"

Chúc cô vui vẻ và đạt được nhiều thành công hơn nữa!

Người hâm mộ cô

Trần Hà My

BÀI GIẢI BA QUỐC GIA

Của: Phạm Trà My

Lớp 10 Văn, Trường THPT Năng khiếu Trần Phú, TP. Hải Phòng

Hải Phòng, Việt Nam, ngày 06 tháng 02 năm 2012

Bác Michael Duane Johnson kính mến!

Cháu không biết lá thư này có thể tới tận tay bác hay không, khi mà bác đang sống ở một nơi rất rộng lớn và cách xa cháu cả ngàn dặm. Nhưng cháu vẫn cặm cụi viết bởi nó chính là lời tâm sự chân thành của một người hâm mộ dành cho thần tượng và có lẽ còn nhiều hơn thế, bác ạ! Vậy nên nếu bức thư này được nằm trong tay bác, cháu mong bác sẽ đọc hết những lời tâm sự ấy...

Bác Michael biết không, cháu đã từng hỏi nhiều người rằng đôi chân có ý nghĩa gì, phần lớn tất cả đều khẳng định nó là bộ phận quan trọng không thể thiếu, nó nâng đỡ cơ thể và giúp ta di chuyển, chỉ có vậy. Cháu cũng đã nghĩ như thế! Nhưng rồi, cháu nhận ra đôi chân còn có thể đem đến vinh quang, đem đến niềm tự hào... Đó là khi cháu xem đoạn băng ghi lại hình ảnh bác thi đấu tại Thế vận hội mùa hè năm 1996. Bác đã cố gắng, đã chạy đua với thời gian và bác chính

là nam vận động viên đầu tiên trong lịch sử giành chiến thắng ở cả cự li 200m và 400m. Sự vất vả đã được trả công bằng 4 lần Huy chương Vàng Olympic và 8 lần vô địch thế giới. Điều đó khiến cháu khâm phục, ngưỡng mộ, xúc động biết bao! Chính tình yêu điện kinh của bác đã thay đổi một cô bé vốn ghét chạy như cháu. Và bác biết không, bây giờ thay vì ngồi yên tại chỗ những khi nhàn rỗi, cháu đã bắt đầu chạy tới khắp nơi cháu thích, tận hưởng cảm giác được gió lùa vào tóc. Lúc ấy, mọi thứ thật tuyệt!

Cháu đã tự hỏi rằng: Tại sao bác lại có đôi chân khỏe mạnh và nhanh nhẹn đến vậy? Liệu có phải do chế độ luyện tập hàng ngày? Điều này hẳn chỉ là một phần lý do mà thôi, bởi khi nhìn bác thi đấu tại Thế vận hội, cháu nhận ra sự quyết tâm hẳn rõ trên gương mặt bác. Cháu từng nghĩ Olympic chính là cuộc chiến giành vinh quang, ở đây có người thua có người thắng, có người kết thúc trong hân hoan, có người ra về trong nước mắt. Vì thế nó mới chia ra các thứ hạng, danh hiệu, vì thế mới có nhà vô địch như bác. Nhưng ngay cả khi không giành chiến thắng, cháu vẫn thấy ở bác sự mãn nguyện. Và cháu đã hiểu Olympic không đơn giản như cuộc phân thắng bại. Nơi đây quy tụ tất cả những vận động viên giỏi nhất trên các lĩnh vực khác nhau. Họ thay mặt cho đất nước tham dự kỳ thi, họ hăng say luyện tập quên nơi nghỉ với hy vọng làm rạng danh quê hương. Cháu nghĩ bác cũng vậy, phải không bác Michael! Và cháu hiểu rằng đất nước cử họ đi không phải để bắt đầu cuộc thi như thế nào mà là để kết thúc nó ra sao. Vậy nên, dù là giọt nước mắt vui hay

buồn, họ cũng đều cống hiến hết sức mình và nó đều đã cho họ những trải nghiệm tuyệt vời để tự hào. Olympic chính là nơi vun trồng ước mơ, nơi rèn luyện nhân cách, kỹ năng thi đấu và còn hơn thế nữa...

Bác Michael ạ, mỗi khi báo chí đưa tin về Olympic, cháu luôn để ý người chiến thắng thuộc quốc gia nào. Cháu nghĩ một đất nước rộng lớn sẽ có nhiều lợi thế hơn bởi sự giàu có, chuyên nghiệp. Nhưng khi vận động viên bắt đầu thi đấu, mỗi bước chân của họ là mỗi lần tiếng reo hò vang lên. Cháu mới nhận ra nơi đây không hề có sự phân biệt về tôn giáo, chủng tộc... mà chỉ có sự giao lưu, tình bạn, tình hữu nghị thấm thía. Đường như con người không có bất kỳ xa cách và đường như các châu lục như gắn chặt lại. Có phải vì thế tất cả vận động viên, cả bác đều khao khát được tham dự Olympic? Tuy khác màu da, tiếng nói nhưng khi ở trên đường đua, họ đều trở thành một vận động viên thực sự, mang bên mình ngọn đuốc thấp sáng bởi niềm tin, hy vọng; bởi sự công bằng, tình thân cao thượng và bởi tình yêu hòa bình. Biểu tượng năm vòng tròn lồng nhau lúc ấy mới thật rực rỡ trong tim mỗi người. Và bác Michael ạ! Cháu nghĩ sẽ thế nào nếu ta mở một triển lãm ảnh các Thế vận hội từ trước đến giờ. Những nụ cười nở rộ khi chiến thắng, những giọt nước mắt tiếc nuối khi về sau, những cái ôm nồng nàn ấm áp, những sự chia sẻ yêu thương, những cánh tay cổ vũ nhiệt tình, những ánh mắt dõi theo hồi hộp, những lá cờ tung bay trong gió... Tất cả sẽ ghi lại giây phút quá khứ, giây phút của tình đoàn kết các quốc gia và 20 năm sau, 50 năm sau... ta sẽ được sống chậm lại

giữa cuộc sống bẽ bộn đầy lo toan... Cũng có thể lắm, ta sẽ được chiêm ngưỡng vô vàn tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất lấy cảm hứng chính từ đây...

Bác Michael, còn một điều cháu tự hào muốn nói rằng đất nước Việt Nam mang hình chữ S duyên dáng - quê hương cháu đang thay đổi từng ngày, đang đi lên từng ngày. Những ngành dịch vụ như Bưu chính đã đem thế giới tới gần mọi người và cũng chính là mang Olympic tới mọi miền đất nước. Nó đã trở thành cầu nối để mọi người biết bác, để những cánh thư bay đến bác, để mọi người hiểu niềm tin, hy vọng cháy lên ở Olympic - nơi nười đương tài năng tương lai... và để cháu ước mơ, ước mơ được cùng bạn bè thế giới nắm tay nhau ở Thế vận hội, ước mơ được nhìn thấy các vận động viên Việt Nam vũng vàng trên đấu trường quốc tế và sánh vai với những huyền thoại như Carl Lewis, Michael Phelps... và cả bác nữa!

Hiện nay, thể giới đang bị ảnh hưởng bởi cuộc khủng hoảng kinh tế, nhưng cháu tin Olympic sẽ là chất xúc tác hàn gắn tình cảm. Bởi nơi đây, thể thao không chỉ đơn thuần thể hiện sức mạnh cá nhân mà thể thao còn làm nên sức mạnh để con người chiến thắng đối nghịch, bệnh tật, chiến thắng những khó khăn về tài chính, công việc... và cháy lên tình đoàn kết, tiếng nói hòa bình nhân loại, phải không bác Michael?

Kính thư!

Một người hâm mộ

Phạm Trà My

ĐẠI GIẢI ĐA QUỐC GIA

Của: Đoàn Lê Bảo Trâm

Lớp 0/3, Trường THCS Lý Thường Kiệt, quận Hải Châu, TP. Đà Nẵng

Đà Nẵng, ngày 09 tháng 02 năm 2012

Ông Nelson Mandela kính mến!

Thưa ông, có lẽ ông không còn nhớ nhưng cháu thì không thể nào quên được hình ảnh chiếc tất rách "lộ ra" khi ông đang co chân sút cú bóng khai mạc World Cup.

Một vị Tổng thống đứng đầu một quốc gia rất giàu "vàng" với một chiếc tất rách - thật là thú vị! Dầu vô tình hay cố ý thì ông đã mang đến cho cháu và mọi người "những liều thuốc bổ" thật sáng khoái. Và cháu, "một cây bút nhí" lại có thêm dịp để "ngộ" ra và khám phá thêm nhiều điều mới mẻ. Cháu biết ở độ tuổi 93 với "một người không bao giờ nghỉ hưu" như ông thì rất bận rộn. Nhưng cháu hy vọng rằng, ông sẽ đón nhận cháu - một người tha thiết quý mến ông và một trái tim cùng nhịp đập mãnh liệt với thể thao như ông.

Ông Nelson ơi!

Cháu biết ông là người rất lạc quan và vui tính. Có bao giờ ông nghĩ rằng một ngày nào đó Trái đất sẽ vĩnh viễn

không còn tiếng cười? Quả thật đã có lúc loài người chìm trong bóng đêm bạo tàn của chiến tranh, khủng bố, kỳ thị, phân biệt chủng tộc, dịch bệnh hay thiên tai khác nghiệt. Những tiếng khóc thảm thiết của không ít "sinh linh" vô tội trước những thảm họa. Có khi là tiếng khóc vật vã, đau đớn của người mẹ, người vợ khi biết tin con, chồng mình tử trận. Có khi là tiếng van lơn, rên rĩ của người da đen khi bị người da trắng hành hạ, sỉ nhục như thể "man di mọi rợ". Sẽ chỉ có đau thương, mất mát, chia lìa. Thật đáng buồn! Những trái tim yêu thể thao bỗng chợt hệt hắng, xót xa. Chính trị bất ổn, loài người héo khô nụ cười và đấu trường Thế vận hội giấu đi những giọt nước mắt tiếc nuối. Cháu vẫn còn nhớ, năm 1968, người dân quê hương ông đã rơi vào tuyệt vọng khi IOC quyết định loại trừ đội tuyển Nam Phi ra khỏi Olympic Games. Tất cả là do chế độ phân biệt chủng tộc A-pác-thai gây nên. "A-pác-thai" là một thảm họa khiến cho người dân Nam Phi phải điều đứng, phải mất mát về cả tinh thần lẫn vật chất và nền thể thao của đất nước ông đang đối mặt với nhiều nguy cơ, thử thách.

Giữa đêm trường nô lệ, có một "vì sao tinh tú" nhất đả hy sinh bản thân mình để bảo vệ những đứa con vô tội của mình đi qua bóng đêm tội lỗi. "Vì sao tinh tú" ấy là ông - một "vô sĩ bất bại của TỰ DO". Chế độ A-pác-thai vẫn không thể dập tắt ngọn lửa yêu chuộng hòa bình và khát khao chinh phục đỉnh cao thể thao của con người nơi đây. Từ ngục chính trị tội tệ nhất thế giới Alcatraz "đày đọa" thế xác người da đen nhưng lại "nuôi dưỡng" tinh thần rèn luyện bản lĩnh, ý chí và

trí tuệ cho họ. Ông đã đấu tranh "không hề mệt mỏi" để "thảm họa" phân biệt, kỳ thị chủng tộc "tan vỡ" và "sụp đổ". Chính ông là người đã sút trái bóng tuyệt vời mở toang cánh cửa để Nam Phi trở lại Thế vận hội, để niềm đam mê thể thao tiếp tục được tỏa sáng. Một câu chuyện cổ tích buồn nhưng đẹp và ý nghĩa! Ông tiên "bước ra từ câu chuyện cổ tích ấy luôn áp ủ giấc mơ hàn gắn nỗi đau mà con người đã gây ra vì sự vị kỷ của chính mình. Trái bóng lăn tròn trên sân Thế vận hội sẽ thực hiện sứ mệnh cao cả. Nó sẽ mang thông điệp về khát vọng hòa bình, đoàn kết. Thể thao thật có ý nghĩa ông nhỉ? Nhờ thể thao, đất nước Nam Phi mới xua tan được nạn phân biệt chủng tộc, người da đen và người da trắng sống hòa bình, đoàn kết với nhau. Thể thao là chiếc cầu nối xích dân tộc ông lại gần gũi hơn với các quốc gia trên thế giới.

Ông Nelson kính mến!

Từ quá trình đấu tranh không mệt mỏi của ông, cháu chợt nghĩ "Tại sao chúng ta không cùng chung sống trong một ngôi nhà hòa bình?"

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, trong cháu lại trĩu nặng một nỗi buồn. Ông nội cháu vốn là người chiến binh Mỹ năm xưa, một thời là "sứ giả" của chất độc màu da cam. Ông nội cháu đã "sang nửa bên kia Trái đất" khi chiến tranh kết thúc nhưng "vết tích" của ông vẫn còn tồn tại. Cha cháu ra đời là kết quả của một cuộc can quét ác liệt ở Đà Nẵng. Cả gia đình cháu và cả cháu nữa không lấy làm hãnh diện về nguồn gốc của mình. Đứa con lai mang đầy tội lỗi như cháu luôn phải đối diện và chịu sự phán xét của tòa án lương tâm của chính mình.

Mặc cảm tội lỗi nhất là lúc cháu nhìn thấy những con người vô tội phải ngồi trên chiếc xe lăn với thân hình kỳ dị khiến tim cháu đau buốt. Bé tặc... tuyệt vọng... rã rời... cháu muốn buông xuôi tất cả. Dẫu hàng xóm, bạn bè cháu đã rất khoan dung nhưng cháu vẫn cảm nhận sự dị nghị, xa lánh của họ. Sự mặc cảm, cô đơn của một linh hồn đầy tội lỗi như cháu khiến cho tâm hồn cháu "lạc loài" giữa cuộc đời. Đêm đêm, cháu lặng lẽ ngắm những vì sao lấp lánh trên bầu trời. Một ngôi sao băng vụt qua, lóe sáng và chốc lát tan biến vào vũ trụ bao la. Cháu ước mình sẽ là ngôi sao băng ấy, vụt qua và tan biến mãi mãi.

Niềm đam mê văn chương trong cháu vốn được thừa hưởng từ mẹ, một giáo viên dạy Toán, Trung học cơ sở nhưng bên duyên với văn chương, chỉ le lói trong chốc lát rồi tan ra thành những mảnh vỡ. Những tác phẩm viết vội... những câu chuyện dang dở... vô vi... nhạt nhẽo!

Ông Nelson kính yêu!

Đã có lúc Thế vận hội phải đối mặt với nạn phân biệt chủng tộc. Không chỉ ở đất nước ông mà ở Anh, Pháp, Mỹ vốn là những "cường quốc" thể thao của thế giới vẫn tồn tại thực trạng đáng buồn này. Bóng đen phân biệt chủng tộc phủ lên các nước nhưng rồi cũng lụi tàn.

Sự hy sinh cao cả của ông "người con của mùa phượng Đông" và sự đấu tranh kiên cường của nhiều người da đen đã trào dâng lên trong lòng cháu nhiều cảm xúc lạ kỳ đến khó tả. Nỗi buồn, sự mặc cảm trong cháu lắng lại để nhường chỗ cho ngon lửa nghệ thuật thăng hoa. Chao ôi! Thật kỳ diệu! Cháu sẽ viết một kiệt tác để đời!

Tác phẩm đầu tay của cháu sẽ là tập truyện tranh với nhan đề: "Thiên thần Pé-lê". Vua bóng đá Thế giới Pé-lê là một người da đen. Cả cuộc đời ông là một quá trình nỗ lực không ngừng để chinh phục đỉnh cao Thế giới trước sự ngưỡng mộ của mọi người. Một câu thủ da đen đã xua tan quan niệm kỳ thị màu da trở thành một huyền thoại bóng đá lừng danh đã chứng minh một sự thật: "Người da đen hay người da trắng đều có thể chinh phục thể thao và mang lại vinh quang cho mình, cho dân tộc". Cháu nghĩ sẽ thêm vài chi tiết hài hước thì các bạn nhỏ sẽ thích hơn, ông ạ. Cháu mong rằng sau khi đọc tác phẩm của cháu các bạn nhỏ sẽ đoàn kết, thật chất tình hữu nghị với nhau hơn để không còn khái niệm "kỳ thị màu da" như người lớn và sẽ hiểu sâu sắc hơn về thể thao và ý nghĩa của nó đối với mình.

Cháu đang ấp ủ cuốn tiểu thuyết về "mảnh đất màu mỡ" này. Tác phẩm của cháu sẽ viết về ông và quá trình đấu tranh để mang lại hòa bình, tự do cho mọi người. Thế vận hội được hồi sinh, khởi sắc và để lại trong lòng mọi người nhiều cảm xúc khó quên. Cháu sẽ xây dựng thêm đấu trường thể thao, trong đó có nhiều nhân vật nổi tiếng như huyền thoại Maradona, Ronaldo, David Beckham... Những nghị lực phi thường để vượt qua số phận như Natalie Du Toit, Oscar Pistorius... cũng sẽ đi vào trong văn của cháu. Sẽ còn nhiều nhân vật thể thao nổi tiếng nữa nhưng cháu sẽ chưa bắt mí đâu ạ. Sau những ánh hòa quang, họ trở lại với cuộc sống thường nhật. Những nhân vật nổi tiếng cũng giản dị, chân thực với những lo toan, ghen ghét, yêu thương hay đố kỵ.

Những "góc khuất" trong sáu thăm tâm hồn họ sẽ được hé mở. Đầu là người da đen hay da trắng, đầu họ thuộc vào chủng tộc nào, quốc gia nào, họ đều là "tín đồ" tôn thờ tôn giáo "Thế thao". Và tất cả họ đều đặt niềm tin vào một tương lai tươi sáng: "Hãy để cho một ngày mai". Đó sẽ là tên nhan đề cho tiểu thuyết của cháu. Cháu hy vọng, qua văn học mọi người sẽ hiểu hơn về ngày hội thể thao của nhân loại và nó sẽ là sứ giả hòa bình mang nụ cười đến cho tất cả mọi nhà.

Quay lại câu chuyện về "chiếc tát rách" của ông, cháu nghĩ chắc không phải vì ông quá thiếu thốn và nghèo túng đâu nhỉ? Chiếc tát rách và chiếc tát lành cùng trên một đôi chân của ông đã làm nên biết bao điều kỳ diệu. Người da đen và người da trắng cùng chung sống trong một thế giới cũng đều là con người, đều có khả năng đột phá để chinh phục đỉnh Olympic giống nhau, phải không ông? Có thể đó sẽ là một chi tiết "đắt giá" trong công trình của cháu.

Chỉ còn hơn năm tháng nữa, cuộc gặp gỡ tuyệt vời sẽ diễn ra trên xứ sở sương mù. Người người, nhà nhà đang háo hức đến sự kiện trọng đại này. Mọi trái tim yêu thể thao đang thổn thức, run rẩy từng nhịp để đón đợi. Olympic Games sẽ thấp sáng trong họ niềm tin chiến thắng và vươn đến đỉnh cao.

Nguồn cảm hứng cho tác phẩm nghệ thuật của cháu đang dâng trào và thăng hoa...

Cuộc sống của chúng ta sẽ như thế nào nếu ta chỉ mang trong mình sự kỳ thị, coi thường, khinh bỉ lẫn nhau? Chỉ có sự thù hận, chét chóc và đau thương. Và cháu lại nghĩ đến ông,

đến sứ giả hòa bình mà ông đã mang đến cho nhân loại. "Thế thao là phương tiện hữu hiệu có khả năng làm thay đổi cục diện thế giới, là công cụ hữu ích cho tương quan thân hữu và nền hòa bình của thế giới". Ông đã từng nói vậy và chính câu nói này đã giúp cho cháu hiểu ra nhiều điều. Sức mạnh của thể thao quả là vô cùng mãnh liệt, nó là phép nhiệm màu ban phát những ánh sáng tinh khôi, chiếu vào sáu thăm tâm hồn để uơm mầm cho tình thương, sự đoàn kết, bình đẳng đơm hoa kết trái, để rồi cháu cảm thấy cuộc đời mình thật có ý nghĩa biết bao!

Cháu cảm ơn ông, cảm ơn Thế vận hội vì đã chấp thêm đôi cánh cho bao người vượt qua bão tố, chông gai của cuộc đời. Nụ cười rạng rỡ của tương lai đang đón đợi cháu, ông, tất cả mọi người và cả thế thao nữa....

Kính thư.

Người cháu tha thiết đợi tin ông

Đoàn Lê Bảo Trâm